

خبر

مهربانی را می توان بخشید

یاریگر آزادی زنان بی گناه باشیم

گیلان امروز – سینه ام قصه پردردی است قصه پرغصه زانی که جایشان کانون پرهمر خانواده و دامان پرهمرشان جایگاهی آرامش بخش برای همسری و مادری است.

به نگاه سرد و یخ زده برخی از این زنان در بند که خیره می شوم، لبخندی خشک شده توجهم را جلب می کند گویی از دار دنیا فقط یک جفت گوش شنوا می خواهند که بگویند و بگویند و بگویند تا سبک شوند و بشوند درس عبرت.

از غفلت و اشتباهاتشان بگویند از اعتماد بیجایی بگویند که به دوست و آشنا روا داشتند از امضاهایی که خیال می کردند به سادگی امضای عقدشان است اما طوق سنگین تعهد و تنهایی را برایشان به ارمغان آورد.

مادری را دیدم که اشکش را با گوشه چادر خاکی خود پاک می کرد و می گفت: «سوختم اشتباه کردم! آه چقدر دلم برای دختر بازگوشم تنگ شده، خودم نخواستم به ملاقاتم بیاید چون تاب اشک های مظلوم و بی پناهش را ندارم که من هستم و او یتیم و بی مادر است.»

خانمی که در گوشه سلول شالگردنی سیاه می بافت توجهم را جلب کرد، گفتم خانم در تابستان شالگردن میبافی؟ گفت: در لابلای گرهِ های این کلاف پر و پیچ و خم اشک ها و آرزوهایم نهفته است، پسرم زمستان امسال به سربازی می رود، من که نیستم، حداقل گرمای این شالگردن سیاه نوازشگر بی مادری اش باشد.

با مسئول بند زنان که صحبت کردم گفت تعدادی از این زنان بخاطر بدهی های خیلی اندک سال هاست که در بند هستند برخی از آنان فراموش شده اند و دیگر آمیدی به آزادی ندارند گویی دیگر طلوع و غروبی در پشت میله های این زندان وجود ندارد.

اما برخی از آنان امیدوارند به اینکه دست یاریگر خدا مثل همیشه همراهشان است و روزی می رسد که ساک دستی کوچکشان را از زیر تخت بردارند و وسایلشان را درون آن بریزند و به زندگی آزادشان برگردند با این تفاوت که دیگر قدر تک تک گام های آزادشان را می دانند.

از قدیم گفته اند آدمیزاد جایز الخطاست اما گاهی تاوان برخی از این خطایها بسیار بزرگ است، در کنار حق قصاص نفس و مادی که خداوند بعنوان حق مظلوم قرار داده است مفهوم زیبای گذشت و بخشش نیز وجود دارد، ای کاش یخشش و گذشت بتواند از تلخی قصاص و انتقام سبقت بگیرد.

اما وظیفه ما در این عرصه چیست؟ ما نمی توانیم به آسانی از شانه های لرزان دختر جوانی که ۲۵ سالگی اش را با ه پشت میله های زندان جشن می گیرد و شمع آرزوهایش را با کیرتی سوخته فوت می کند بگذریم، ما نمی توانیم آرزوی گیس کردن موهای دختری ۷ ساله با دست های گرم مادرش بگذریم، ما نمی توانیم بغض و غیرت مسکوت و شانه های فروافتاده مردی را نادیده بگیریم که تنها چاره اش سکوت است و هم پدر است و هم مادر!

چون ما انسانیم! همدلی و همراهی رمز مشترک همه ماست و می دانیم که مهربانی نیز قابل بخشش است، بر ما که حداقل از نعمت آزادی برخورداریم و اندک درآمدی داریم وظیفه است که دست های پرهمران را به هم دهیم و برای آزادی حتی یک نفر از این زنان بی گناه بکوشیم. بیایید محبت را بی محاسبه پخش کنیم، باور داشته باشیم خدایی که در این نزدیکیست بهترینها را برایمان رقم می زند چرا که احساس رضایت از شاد کردن دیگران به آرامش خود شخص منتهی خواهد شد و بی شک دعای خیر آنان بدرقه راهمان خواهد بود و در زندگی مان شاید تاوان کمتری برای اشتباهاتمان بپردازیم. شماره حساب ۵۴۹۶۲۳۱۲۵ ستاد دیه استان نزد بانک کشاورزی این شماره حساب مختص آزادی زنان زندانی با جرائم غیر عمد می باشد. به گزارش ایسنا، طرح حمایت از بانوان بند نسوان که به دلیل جرایم غیر عمدی و فقط مالی در زندان به سر می‌برند، از عید قربان تا عید غدیر اجرا می‌شود.

بدین رو نشست ها و جلساتی در دفتر امور بانوان استانداری،فرمانداری، خیریه ایزد دوستان و مراکز فرهنگی به همت بانوان پر توان و جهت هم فکری هماهنگی صورت گرفته است. بر اساس مصوبه آخرین جلسه دفتر بانوان استانداری مورخ مراسم جشن گلریزان و دعوت از خیرین، چهارشنبه آینده خواهد بود که زمان و مکان دقیق متعاقبا اعلام خواهد شد.

{گیلان زمین }

داستان پر غصه یک کارخانه

تار بی مهری بر پود «پوشش»

۱

۲

۳

۴

۵

۶

۷

۸

۹

۱۰

۱۱

۱۲

۱۳

۱۴

۱۵

۱۶

۱۷

۱۸

۱۹

۲۰

۲۱

۲۲

۲۳

۲۴

۲۵

۲۶

۲۷

۲۸

۲۹

۳۰

۳۱

۳۲

۳۳

۳۴

۳۵

۳۶

۳۷

۳۸

۳۹

۴۰

۴۱

۴۲

۴۳

۴۴

۴۵

۴۶

۴۷

۴۸

۴۹

۵۰

۵۱

۵۲

۵۳

۵۴

۵۵

۵۶

۵۷

۵۸

۵۹

۶۰

۶۱

۶۲

۶۳

۶۴

۶۵

۶۶

۶۷

۶۸

۶۹

۷۰

۷۱

۷۲

۷۳

۷۴

۷۵

۷۶

۷۷

۷۸

۷۹

۸۰

۸۱

۸۲

۸۳

۸۴

۸۵

۸۶

۸۷

۸۸

۸۹

۹۰

۹۱

۹۲

۹۳

۹۴

۹۵

۹۶

۹۷

۹۸

۹۹

۱۰۰

کارخانه جات صنایع پوشش که زمانی فخر گیلانیان در منطقه خاورمیانه بود و در مساحت ۸۵ هکتاری آن معیشت بیش از سه هزار و ۵۰۰ کارگر رقم می خورد اگرچه روزهای خوشی را طی یک دهه اخیر از سر نگذرانده اما هم اکنون در انتظار احیایی دوباره است.

کارخانه پوشش که در سال ۱۳۵۲ توسط حاج محمدتقی برخوردار تاسیس و بعد از انقلاب، همچون سایر کارخانه‌های کشور، ملی اعلام شد، شامل چرخه زنجیره کامل تولید از کشت و تولید نخ تا بافندگی انواع پارچه و حوله و مخمل بود. با وجود دوران طلایی کارخانه پوشش در دهه های متمادی، این کارخانه در دهه ۸۰ روزهای ناخوشایندی را از سر گذراند. روزهای ناخوشایندی که تاثیر آن همچنان پابرجاست.

واگذاری کارخانه پوشش با حدود یک هزار و ۸۰۰ کارگر به بخش خصوصی ناکارآمد، طی سه سال نه تنها تولید کارخانه را به تعطیلی کشاند بلکه حتی پس از برف سنگین سال ۱۳۸۳ و خسارت به سالن های کارخانه، از دیوارها و سقف های سالن های تولید این کارخانه نیز دست نکشید و آن را به حراج گذاشت و اشتغال صدها نفر گیلانی را به بیکاری تبدیل کرد تا داستان پرغصه کارخانه‌ای که بخشی از اعتبار صنعت گیلان و حتی ایران محسوب می شد را رقم بزند.

کارخانه پوشش در راستای خصوصی سازی در سال ۱۳۸۲ به قیمت ۸۴۰ میلیون تومان به شرکتي خصوصی سپرده شد که به گفته مدیران کارکشته دهه ۷۰ و ۸۰ کارخانه، نه تنها در اندازه یک شرکت تولیدی نبود بلکه به زحمت هزینه شرکت در مزایده را به دست آورد.

با اینهمه پس از اینکه شرکت خصوصی فوق با فساد پنهانی قابل انتظار، مالکیت کارخانه را در دست گرفت، چرخ تولید کارخانه کندتر چرخید و در نهایت با ناتوانایی در پرداخت حقوق کارکنان و پس از آن بارش برف سنگین سال ۸۳، به طور کل کارخانه را به تعطیلی کشاند.

اما ناکامی کارخانه پوشش که زمانی بهترین تکنولوژی های صنعت نساجی خاورمیانه را در خود می دید، به اینجا ختم نشد بلکه با بارش برف، شرکت خصوصی فوق اقدام به فروش آهن آلات سقف ها و دستگاه های موجود در کارخانه نیز کرد و به گفته کارگران آن سال های کارخانه، در طی سه سال، ۷۸۰ کانتنینر از تجهیزات و الومینیوم های سقف سالن های تولید را به فروش و خروج از کارخانه برد.

با چنین رویکردی، در این زمان، مقاومت کارگران کارخانه که حاصل سال های تلاششان را در حال نابودی می دیدند، سبب شد که مسئولان به فکر افتاده و وخامت وضعیت را درک کنند. هرچند زد و خوردهای متعدد بین کارگران و مالک به وجود آمد تا در نهایت، تصمیم بر این شد که کارخانه از بخش خصوصی ناکارآمد فوق بازپس گرفته شود اما این بازپس گیری بیش از پنج سال در مراجع قضایی کش و قوس های متعددی را از سر گذراند تا اینکه اخیرا با صدور حکم قضائی، تملک کارخانه پوشش با وسعت ۸۵ هکتار به شرکت سرمایه گذاری آتیه دماوند که یک شرکت هلدینگ بورسی است تعلق گرفت.

شش پیشنهاد سرمایه گذاری در انتظار تصمیم شورای برنامه ریزی حال بر روی آوارهایی که از کارخانه پوشش طی یک دهه اخیر بر جای مانده، شرکت سرمایه گذاری آتیه دماوند که ۶۵ درصد سهام آن متعلق به بانک صنعت و معدن و مابقی

شش پیشنهاد سرمایه گذاری آتیه دماوند با اشاره به سود آوری شرکت فوق طی چهار سال اخیر تصریح کرد: گروه سرمایه گذاری آتیه دماوند این آمادگی را دارد که در هر کدام از پیشنهاداتی که به استان گیلان ارائه کرده، اقدام به جذب سرمایه گذار کند تا مجددا شاهد اشتغالزایی در محوطه فوق باشیم.

به گفته رستمی، با عملیاتی شدن پیشنهادات فوق در اراضی پوشش، به طور مستقیم برای سه هزار و ۵۰۰ نفر شغل پایدار ایجاد می شود که در نهایت این رقم می تواند تا هشت هزار شغل نیز گسترش یابد.

حال با گذشت از همه فراز و نشیب هایی که طی ۱۶ سال اخیر بر روزگار کارخانه پوشش گذشته، همه چشم ها به سوی شورای برنامه ریزی استان گیلان است تا بهترین تصمیم را برای این اراضی اتخاذ کند.اراضی ای که از سال ۵۲ تاکنون روزهای خوش و تلخ بسیاری را به خود دیده و هنوز با چرخیدن ۱۶ دستگاه بافندگی، روزانه چهار هزار و ۵۰۰ متر پارچه می بافد و این نشان می دهد هنوز در زیر آوار به جای مانده از یک دهه اخیر، نفس می کشد.

کارخانه پوشش که در سال ۱۳۵۲ توسط حاج محمدتقی برخوردار تاسیس و بعد از انقلاب، همچون سایر کارخانه‌های کشور، ملی اعلام شد، شامل چرخه زنجیره کامل تولید از کشت و تولید نخ تا بافندگی انواع پارچه و حوله و مخمل بود. با وجود دوران طلایی کارخانه پوشش در دهه های متمادی، این کارخانه در دهه ۸۰ روزهای ناخوشایندی را از سر گذراند. روزهای ناخوشایندی که تاثیر آن همچنان پابرجاست.

واگذاری کارخانه پوشش با حدود یک هزار و ۸۰۰ کارگر به بخش خصوصی ناکارآمد، طی سه سال نه تنها تولید کارخانه را به تعطیلی کشاند بلکه حتی پس از برف سنگین سال ۱۳۸۳ و خسارت به سالن های کارخانه، از دیوارها و سقف های سالن های تولید این کارخانه نیز دست نکشید و آن را به حراج گذاشت و اشتغال صدها نفر گیلانی را به بیکاری تبدیل کرد تا داستان پرغصه کارخانه‌ای که بخشی از اعتبار صنعت گیلان و حتی ایران محسوب می شد را رقم بزند.

کارخانه پوشش در راستای خصوصی سازی در سال ۱۳۸۲ به قیمت ۸۴۰ میلیون تومان به شرکتي خصوصی سپرده شد که به گفته مدیران کارکشته دهه ۷۰ و ۸۰ کارخانه، نه تنها در اندازه یک شرکت تولیدی نبود بلکه به زحمت هزینه شرکت در مزایده را به دست آورد.

با اینهمه پس از اینکه شرکت خصوصی فوق با فساد پنهانی قابل انتظار، مالکیت کارخانه را در دست گرفت، چرخ تولید کارخانه کندتر چرخید و در نهایت با ناتوانایی در پرداخت حقوق کارکنان و پس از آن بارش برف سنگین سال ۸۳، به طور کل کارخانه را به تعطیلی کشاند.

اما ناکامی کارخانه پوشش که زمانی بهترین تکنولوژی های صنعت نساجی خاورمیانه را در خود می دید، به اینجا ختم نشد بلکه با بارش برف، شرکت خصوصی فوق اقدام به فروش آهن آلات سقف ها و دستگاه های موجود در کارخانه نیز کرد و به گفته کارگران آن سال های کارخانه، در طی سه سال، ۷۸۰ کانتنینر از تجهیزات و الومینیوم های سقف سالن های تولید را به فروش و خروج از کارخانه برد.

با چنین رویکردی، در این زمان، مقاومت کارگران کارخانه که حاصل سال های تلاششان را در حال نابودی می دیدند، سبب شد که مسئولان به فکر افتاده و وخامت وضعیت را درک کنند. هرچند زد و خوردهای متعدد بین کارگران و مالک به وجود آمد تا در نهایت، تصمیم بر این شد که کارخانه از بخش خصوصی ناکارآمد فوق بازپس گرفته شود اما این بازپس گیری بیش از پنج سال در مراجع قضایی کش و قوس های متعددی را از سر گذراند تا اینکه اخیرا با صدور حکم قضائی، تملک کارخانه پوشش با وسعت ۸۵ هکتار به شرکت سرمایه گذاری آتیه دماوند که یک شرکت هلدینگ بورسی است تعلق گرفت.

شش پیشنهاد سرمایه گذاری در انتظار تصمیم شورای برنامه ریزی حال بر روی آوارهایی که از کارخانه پوشش طی یک دهه اخیر بر جای مانده، شرکت سرمایه گذاری آتیه دماوند که ۶۵ درصد سهام آن متعلق به بانک صنعت و معدن و مابقی

شش پیشنهاد سرمایه گذاری آتیه دماوند با اشاره به سود آوری شرکت فوق طی چهار سال اخیر تصریح کرد: گروه سرمایه گذاری آتیه دماوند این آمادگی را دارد که در هر کدام از پیشنهاداتی که به استان گیلان ارائه کرده، اقدام به جذب سرمایه گذار کند تا مجددا شاهد اشتغالزایی در محوطه فوق باشیم.

به گفته رستمی، با عملیاتی شدن پیشنهادات فوق در اراضی پوشش، به طور مستقیم برای سه هزار و ۵۰۰ نفر شغل پایدار ایجاد می شود که در نهایت این رقم می تواند تا هشت هزار شغل نیز گسترش یابد.

حال با گذشت از همه فراز و نشیب هایی که طی ۱۶ سال اخیر بر روزگار کارخانه پوشش گذشته، همه چشم ها به سوی شورای برنامه ریزی استان گیلان است تا بهترین تصمیم را برای این اراضی اتخاذ کند.اراضی ای که از سال ۵۲ تاکنون روزهای خوش و تلخ بسیاری را به خود دیده و هنوز با چرخیدن ۱۶ دستگاه بافندگی، روزانه چهار هزار و ۵۰۰ متر پارچه می بافد و این نشان می دهد هنوز در زیر آوار به جای مانده از یک دهه اخیر، نفس می کشد.

کارخانه پوشش که در سال ۱۳۵۲ توسط حاج محمدتقی برخوردار تاسیس و بعد از انقلاب، همچون سایر کارخانه‌های کشور، ملی اعلام شد، شامل چرخه زنجیره کامل تولید از کشت و تولید نخ تا بافندگی انواع پارچه و حوله و مخمل بود. با وجود دوران طلایی کارخانه پوشش در دهه های متمادی، این کارخانه در دهه ۸۰ روزهای ناخوشایندی را از سر گذراند. روزهای ناخوشایندی که تاثیر آن همچنان پابرجاست.

واگذاری کارخانه پوشش با حدود یک هزار و ۸۰۰ کارگر به بخش خصوصی ناکارآمد، طی سه سال نه تنها تولید کارخانه را به تعطیلی کشاند بلکه حتی پس از برف سنگین سال ۱۳۸۳ و خسارت به سالن های کارخانه، از دیوارها و سقف های سالن های تولید این کارخانه نیز دست نکشید و آن را به حراج گذاشت و اشتغال صدها نفر گیلانی را به بیکاری تبدیل کرد تا داستان پرغصه کارخانه‌ای که بخشی از اعتبار صنعت گیلان و حتی ایران محسوب می شد را رقم بزند.

کارخانه پوشش در راستای خصوصی سازی در سال ۱۳۸۲ به قیمت ۸۴۰ میلیون تومان به شرکتي خصوصی سپرده شد که به گفته مدیران کارکشته دهه ۷۰ و ۸۰ کارخانه، نه تنها در اندازه یک شرکت تولیدی نبود بلکه به زحمت هزینه شرکت در مزایده را به دست آورد.

با اینهمه پس از اینکه شرکت خصوصی فوق با فساد پنهانی قابل انتظار، مالکیت کارخانه را در دست گرفت، چرخ تولید کارخانه کندتر چرخید و در نهایت با ناتوانایی در پرداخت حقوق کارکنان و پس از آن بارش برف سنگین سال ۸۳، به طور کل کارخانه را به تعطیلی کشاند.

اما ناکامی کارخانه پوشش که زمانی بهترین تکنولوژی های صنعت نساجی خاورمیانه را در خود می دید، به اینجا ختم نشد بلکه با بارش برف، شرکت خصوصی فوق اقدام به فروش آهن آلات سقف ها و دستگاه های موجود در کارخانه نیز کرد و به گفته کارگران آن سال های کارخانه، در طی سه سال، ۷۸۰ کانتنینر از تجهیزات و الومینیوم های سقف سالن های تولید را به فروش و خروج از کارخانه برد.

با چنین رویکردی، در این زمان، مقاومت کارگران کارخانه که حاصل سال های تلاششان را در حال نابودی می دیدند، سبب شد که مسئولان به فکر افتاده و وخامت وضعیت را درک کنند. هرچند زد و خوردهای متعدد بین کارگران و مالک به وجود آمد تا در نهایت، تصمیم بر این شد که کارخانه از بخش خصوصی ناکارآمد فوق بازپس گرفته شود اما این بازپس گیری بیش از پنج سال در مراجع قضایی کش و قوس های متعددی را از سر گذراند تا اینکه اخیرا با صدور حکم قضائی، تملک کارخانه پوشش با وسعت ۸۵ هکتار به شرکت سرمایه گذاری آتیه دماوند که یک شرکت هلدینگ بورسی است تعلق گرفت.

کارخانه پوشش که در سال ۱۳۵۲ توسط حاج محمدتقی برخوردار تاسیس و بعد از انقلاب، همچون سایر کارخانه‌های کشور، ملی اعلام شد، شامل چرخه زنجیره کامل تولید از کشت و تولید نخ تا بافندگی انواع پارچه و حوله و مخمل بود. با وجود دوران طلایی کارخانه پوشش در دهه های متمادی، این کارخانه در دهه ۸۰ روزهای ناخوشایندی را از سر گذراند. روزهای ناخوشایندی که تاثیر آن همچنان پابرجاست.

واگذاری کارخانه پوشش با حدود یک هزار و ۸۰۰ کارگر به بخش خصوصی ناکارآمد، طی سه سال نه تنها تولید کارخانه را به تعطیلی کشاند بلکه حتی پس از برف سنگین سال ۱۳۸۳ و خسارت به سالن های کارخانه، از دیوارها و سقف های سالن های تولید این کارخانه نیز دست نکشید و آن را به حراج گذاشت و اشتغال صدها نفر گیلانی را به بیکاری تبدیل کرد تا داستان پرغصه کارخانه‌ای که بخشی از اعتبار صنعت گیلان و حتی ایران محسوب می شد را رقم بزند.

کارخانه پوشش در راستای خصوصی سازی در سال ۱۳۸۲ به قیمت ۸۴۰ میلیون تومان به شرکتي خصوصی سپرده شد که به گفته مدیران کارکشته دهه ۷۰ و ۸۰ کارخانه، نه تنها در اندازه یک شرکت تولیدی نبود بلکه به زحمت هزینه شرکت در مزایده را به دست آورد.

با اینهمه پس از اینکه شرکت خصوصی فوق با فساد پنهانی قابل انتظار، مالکیت کارخانه را در دست گرفت، چرخ تولید کارخانه کندتر چرخید و در نهایت با ناتوانایی در پرداخت حقوق کارکنان و پس از آن بارش برف سنگین سال ۸۳، به طور کل کارخانه را به تعطیلی کشاند.

اما ناکامی کارخانه پوشش که زمانی بهترین تکنولوژی های صنعت نساجی خاورمیانه را در خود می دید، به اینجا ختم نشد بلکه با بارش برف، شرکت خصوصی فوق اقدام به فروش آهن آلات سقف ها و دستگاه های موجود در کارخانه نیز کرد و به گفته کارگران آن سال های کارخانه، در طی سه سال، ۷۸۰ کانتنینر از تجهیزات و الومینیوم های سقف سالن های تولید را به فروش و خروج از کارخانه برد.

با چنین رویکردی، در این زمان، مقاومت کارگران کارخانه که حاصل سال های تلاششان را در حال نابودی می دیدند، سبب شد که مسئولان به فکر افتاده و وخامت وضعیت را درک کنند. هرچند زد و خوردهای متعدد بین کارگران و مالک به وجود آمد تا در نهایت، تصمیم بر این شد که کارخانه از بخش خصوصی ناکارآمد فوق بازپس گرفته شود اما این بازپس گیری بیش از پنج سال در مراجع قضایی کش و قوس های متعددی را از سر گذراند تا اینکه اخیرا با صدور حکم قضائی، تملک کارخانه پوشش با وسعت ۸۵ هکتار به شرکت سرمایه گذاری آتیه دماوند که یک شرکت هلدینگ بورسی است تعلق گرفت.

شش پیشنهاد سرمایه گذاری در انتظار تصمیم شورای برنامه ریزی حال بر روی آوارهایی که از کارخانه پوشش طی یک دهه اخیر بر جای مانده، شرکت سرمایه گذاری آتیه دماوند که ۶۵ درصد سهام آن متعلق به بانک صنعت و معدن و مابقی

شش پیشنهاد سرمایه گذاری آتیه دماوند با اشاره به سود آوری شرکت فوق طی چهار سال اخیر تصریح کرد: گروه سرمایه گذاری آتیه دماوند این آمادگی را دارد که در هر کدام از پیشنهاداتی که به استان گیلان ارائه کرده، اقدام به جذب سرمایه گذار کند تا مجددا شاهد اشتغالزایی در محوطه فوق باشیم.

به گفته رستمی، با عملیاتی شدن پیشنهادات فوق در اراضی پوشش، به طور مستقیم برای سه هزار و ۵۰۰ نفر شغل پایدار ایجاد می شود که در نهایت این رقم می تواند تا هشت هزار شغل نیز گسترش یابد.

حال با گذشت از همه فراز و نشیب هایی که طی ۱۶ سال اخیر بر روزگار کارخانه پوشش گذشته، همه چشم ها به سوی شورای برنامه ریزی استان گیلان است تا بهترین تصمیم را برای این اراضی اتخاذ کند.اراضی ای که از سال ۵۲ تاکنون روزهای خوش و تلخ بسیاری را به خود دیده و هنوز با چرخیدن ۱۶ دستگاه بافندگی، روزانه چهار هزار و ۵۰۰ متر پارچه می بافد و این نشان می دهد هنوز در زیر آوار به جای مانده از یک دهه اخیر، نفس می کشد.

کارخانه پوشش که در سال ۱۳۵۲ توسط حاج محمدتقی برخوردار تاسیس و بعد از انقلاب، همچون سایر کارخانه‌های کشور، ملی اعلام شد، شامل چرخه زنجیره کامل تولید از کشت و تولید نخ تا بافندگی انواع پارچه و حوله و مخمل بود. با وجود دوران طلایی کارخانه پوشش در دهه های متمادی، این کارخانه در دهه ۸۰ روزهای ناخوشایندی را از سر گذراند. روزهای ناخوشایندی که تاثیر آن همچنان پابرجاست.

واگذاری کارخانه پوشش با حدود یک هزار و ۸۰۰ کارگر به بخش خصوصی ناکارآمد، طی سه سال نه تنها تولید کارخانه را به تعطیلی کشاند بلکه حتی پس از برف سنگین سال ۱۳۸۳ و خسارت به سالن های کارخانه، از دیوارها و سقف های سالن های تولید این کارخانه نیز دست نکشید و آن را به حراج گذاشت و اشتغال صدها نفر گیلانی را به بیکاری تبدیل کرد تا داستان پرغصه کارخانه‌ای که بخشی از اعتبار صنعت گیلان و حتی ایران محسوب می شد را رقم بزند.

کارخانه پوشش در راستای خصوصی سازی در سال ۱۳۸۲ به قیمت ۸۴۰ میلیون تومان به شرکتي خصوصی سپرده شد که به گفته مدیران کارکشته دهه ۷۰ و ۸۰ کارخانه، نه تنها در اندازه یک شرکت تولیدی نبود بلکه به زحمت هزینه شرکت در مزایده را به دست آورد.

با اینهمه پس از اینکه شرکت خصوصی فوق با فساد پنهانی قابل انتظار، مالکیت کارخانه را در دست گرفت، چرخ تولید کارخانه کندتر چرخید و در نهایت با ناتوانایی در پرداخت حقوق کارکنان و پس از آن بارش برف سنگین سال ۸۳، به طور کل کارخانه را به تعطیلی کشاند.

اما ناکامی کارخانه پوشش که زمانی بهترین تکنولوژی های صنعت نساجی خاورمیانه را در خود می دید، به اینجا ختم نشد بلکه با بارش برف، شرکت خصوصی فوق اقدام به فروش آهن آلات سقف ها و دستگاه های موجود در کارخانه نیز کرد و به گفته کارگران آن سال های کارخانه، در طی سه سال، ۷۸۰ کانتنینر از تجهیزات و الومینیوم های سقف سالن های تولید را به فروش و خروج از کارخانه برد.

با چنین رویکردی، در این زمان، مقاومت کارگران کارخانه که حاصل سال های تلاششان را در حال نابودی می دیدند، سبب شد که مسئولان به فکر افتاده و وخامت وضعیت را درک کنند. هرچند زد و خوردهای متعدد بین کارگران و مالک به وجود آمد تا در نهایت، تصمیم بر این شد که کارخانه از بخش خصوصی ناکارآمد فوق بازپس گرفته شود اما این بازپس گیری بیش از پنج سال در مراجع قضایی کش و قوس های متعددی را از سر گذراند تا اینکه اخیرا با صدور حکم قضائی، تملک کارخانه پوشش با وسعت ۸۵ هکتار به شرکت سرمایه گذاری آتیه دماوند که یک شرکت هلدینگ بورسی است تعلق گرفت.

شش پیشنهاد سرمایه گذاری در انتظار تصمیم شورای برنامه ریزی حال بر روی آوارهایی که از کارخانه پوشش طی یک دهه اخیر بر جای مانده، شرکت سرمایه گذاری آتیه دماوند که ۶۵ درصد سهام آن متعلق به بانک صنعت و معدن و مابقی

شش پیشنهاد سرمایه گذاری آتیه دماوند با اشاره به سود آوری شرکت فوق طی چهار سال اخیر تصریح کرد: گروه سرمایه گذاری آتیه دماوند این آمادگی را دارد که در هر کدام از پیشنهاداتی که به استان گیلان ارائه کرده، اقدام به جذب سرمایه گذار کند تا مجددا شاهد اشتغالزایی در محوطه فوق باشیم.

به گفته رستمی، با عملیاتی شدن پیشنهادات فوق در اراضی پوشش، به طور مستقیم برای سه هزار و ۵۰۰ نفر شغل پایدار ایجاد می شود که در نهایت این رقم می تواند تا هشت هزار شغل نیز گسترش یابد.

حال با گذشت از همه فراز و نشیب هایی که طی ۱۶ سال اخیر بر روزگار کارخانه پوشش گذشته، همه چشم ها به سوی شورای برنامه ریزی استان گیلان است تا بهترین تصمیم را برای این اراضی اتخاذ کند.اراضی ای که از سال ۵۲ تاکنون روزهای خوش و تلخ بسیاری را به خود دیده و هنوز با چرخیدن ۱۶ دستگاه بافندگی، روزانه چهار هزار و ۵۰۰ متر پارچه می بافد و این نشان می دهد هنوز در زیر آوار به جای مانده از یک دهه اخیر، نفس می کشد.

کارخانه پوشش که در سال ۱۳۵۲ توسط حاج محمدتقی برخوردار تاسیس و بعد از انقلاب، همچون سایر کارخانه‌های کشور، ملی اعلام شد، شامل چرخه زنجیره کامل تولید از کشت و تولید نخ تا بافندگی انواع پارچه و حوله و مخمل بود. با وجود دوران طلایی کارخانه پوشش در دهه های م